

”על עכברים ואנשים” מאת ג’ון סטיינבק

דמות: אשת קרלי

אני לא נשארתי כאן יותר. הלילה אני מתכוונת להסתלק מכאן. אני אבוא לכאן, אקח את המזוודה שלי ואלך. אני לא מוכנה שידרכו עלי יותר. אני אהיה בסרטים. החיים האלה הם לא בשבילי. אני מסאלינאס. פעם הגיעה הצגה לעיר שלנו ואני דיברתי עם שחקן אחד שהופיע בהצגה. הוא אמר לי שאני יכולה להצטרף להצגה. אמא שלי לא הסכימה בגלל שהייתי רק בת חמש עשרה. לא הייתי צריכה להיות במקום כזה אם הייתי נוסעת אז עם ההצגה, זה בטוח. ופעם פגשתי איש אחד שהיה בסרטים. הוא לקח אותי לרקוד. הוא אמר שהוא יכניס אותי לסרטים. הוא אמר שאני כשרון טבעי. הוא אמר שאיך שהוא יחזור להוליווד, הוא ישלח לי את כל הפרטים. (בוחנת את הרושם שזה עושה על לני) לא קיבלתי את המכתב הזה. אני חושבת שאמא שלי גנבה אותו. טוב, אז לא היתה לי שום כוונה להישאר איפה שגונבים את המכתבים שלי. אז התחתנתי עם קרלי. גם אותו הכרתי בריקודים. עוד אף פעם לא סיפרתי את זה לאף אחד, אולי אני גם לא צריכה לספר. אני לא אוהבת את קרלי. הוא לא נחמד. הייתי אולי נשארת איתו, אבל אתמול בלילה הוא ואבא שלו התנפלו עלי שניהם. אני לא חייבת להישאר כאן

(מתקרבת אליו ומדברת כמי שבוטחת בו) אל תספר לאף אחד לפני שאני מסתלקת מכאן. אני אברח בלילה ואתפוס טרמפ להוליווד. אני אופיע בסרטים ויהיו לי כל הבגדים היפים האלה כמו שהם לובשים. ואני אשב לי בבתי מלון גדולים והם יצלמו אותי. וכשתהיה הצגת בכורה כזאת אני אלך ואני אדבר ברדיו וזה לא יעלה לי שום דבר, כי אני מהסרט. ואני אשב לי בבתי מלון גדולים והם יצלמו אותי. כל הבגדים היפים האלה, כמו שהם לובשים. בגלל שהבחור הזה אמר שאני כשרון טבעי. ברור שאם אני בורחת מקרלי אמא שלי לא תדבר איתי יותר אף פעם. היא תגיד שאני לא הגונה. זה מה שהיא תגיד. (בהתגרות) טוב אז האמת היא שאנחנו משפחה לא הגונה, ולא משנה כמה אמא שלי מנסה להסתיר את זה. אבא שלי היה שיכור. שמו אותו במוסד. הנה! אמרתי את זה. אבא שלי היה צייר שלטים, כשהוא עבד הוא היה משתכר ומצייר תמונות מטורפות ובזבז מלא צבע. לילה אחד כשהייתי ילדה קטנה, הוא ואמא שלי רבו נורא. הם תמיד רבו באמצע הלילה. הוא בא לחדר שלי ואמר: ”אני לא יכול לסבול את זה יותר. בואי, את ואני, בואי נסתלק מכאן”. הוא היה אז כנראה שיכור.

אני זוכרת איך הלכנו בדרך בלילה, והעצים היו שחורים. הייתי נורא רדומה. הוא הרים אותי וסחב אותי על הגב. הוא אמר, אנחנו נגור ביחד. אנחנו נגור ביחד בלל שאת הילדה הקטנה שלי. ולא מישהי זרה. בלי ויכוחים ובלי ריבים. הוא אמר "בגלל שאת הילדה הקטנה שלי". הוא אמר "מה, את תאפי לי עוגות קטנות, ואני אצייר לך ציורים יפים על כל הקיר".

(בעצב) בבוקר הם תפסו אותנו... הם סגרו אותו. הלוואי שהיינו בורחים.